

V svesti sem si, da bi se bil dal še marsikak nedostatek odpraviti ob popravljanju tiskanih pol; toda naj se blagovoli upoštevati, da so knjigo stavili na Dunaju stavci, ki niso večji slovenščini, in ki so zato delali toliko in takih tiskovnih napak, da je že njih poprava sama zahtevala prav — nečloveškega napora; dušo sem skoraj pustil pri tem popravljanju!

Bodi knjiga spomin razumu in marljivosti preblagega Lendovšeka!

V Kranju, 14. aprila 1897.

Anton Štritof.

Jasnim besedam gosp. izdajatelja ni treba mnogokaj dostavljati. Tu omenjeni knjigi z Lendovšekovo »Početnico« vred sta prvi pripomoček za pouk v slovenščini po direktni metodi, ki je edino prava v vsakem jezikovnem pouku; sedaj se nje nasprotniki ne bodo mogli več izgovarjati, da za-njo ni nič učil, in tako se polagoma izrinejo in nadomestijo stare vere »šprahbuh«, ki se naslanjajo na slovniško metodo. Seveda bo treba v ta namen iz »Početnice« slovniški del izločiti ter ga razširiti v posebno slovnico, ki bi ves čas rabila poleg »Čitanke«. — Izboru posamičnih beril bi imeli semtertja prigovarjati. Če je resničen slovenskega pesnika in slovestvenika izrek, da Vodnik je vvod v knjigi našega pesništva, a Prešeren njega prvo poglavje, potem se še veliko bolj po pravici obrne ta izrek na našo prozo, katere prvo poglavje je — Levstik, in slovničar, ki uči tujca sedanje knjižne slovenščine, ga seveda ne bode pital z »vodom« slovenske proze, ampak prestopi takoj k — prvemu nje poglavju. — To bi pripomnili g. izdajatelju, da ne bi vedeli, da so mu bile roke vezane, in da se je on lotil mučnega popravljanja Lendovšekovega rokopisa zgolj z namenom, da se s honorarjem omogoči slovenska vzgoja Lendovšekovih otrok. Sapienti sat! — Pri drugi izdaji pa g. izdajatelj gotovo upošteje naše želje tudi glede izbora prozaičnih sestavkov.

Slovanska knjižnica je v snopiču 60.—61. (cena 36 kr.) prinesla — Zamejskega poezije. Str. 128. — Zamejski je čitateljem našega lista star znanec, in v tej zbirki najdejo poleg nekaterih novih poezij marsikatero dobro znanko, poslano nam v prejšnjih letih izza meje. — O tej zbirki izpregovorimo še obširneje. — Takisto »izza meje« nam je ravnokar došla lepa prigodnica, ki jo je zložil »k poroki prof. dokt. Franceta Musonija z blagorodno gospodično Velišičevo v Vidmu, aprila 1897 Ivan Trinko.« Udine. Tipografia del patronato. 1897. Str. 7 male 8°.

K Prešernovi pesmi o povodnem možu. V 3. številki letošnjega »Ljubljanskega Zvona« je priobčil gospod L. P. prav zanimljivo razpravo o Prešernovi pesmi »o povodnem možu«. V tem spisu navaja dvakrat poročilo Valvazorjevo o imenu one deklice, katero je baje odnesel povodni mož, ter jo imenuje »Urško Šeferin«. Ker je gospod pisatelj obakrat ime enako zapisal ter celo na končni zlog postavil znamenje naglasa, ni dvomiti, da misli, da se je ona deklica zvala »Šeferinova«. Res je na Kranjskem podobno ime »Čefarin« navadno. Vendar ni dvoma, da se dotično dekle ni zvalo Šeferin, négo da je končnica »in« samo sufiks za poznamenovanje ženske, kakor je pri nas »ova ali ovka«. Valvazor piše ime »Ursula Schäfferin« t. j. Urša Schäfferjeva ali Schäfferjeva. Moško ime je torej »Schäffer«.